

دوشنبه ۳۰ تیر ۱۴۰۴
وطن امروز | شماره ۴۳۶۹

[ورزشی]

گزارش

چگونه دستیاران پپ تبدیل به بهترین‌های اروپا شدند؟

مری‌ساز!

وقتی پپ گواردیولا هنوز روی نیمکت بارسلونا می‌نشست و با فلسفه فوتبالی‌اش جهان را خیره می‌کرد، کمتر کسی تصور می‌کرد روزی دستیاران و شاگردانش هم به چهره‌های اصلی نیمکت‌های بزرگ دنیا بدل شوند اما فوتبال امروز مملو از نام‌هایی است که مستقیم یا غیرمستقیم از مدرسه تاکتیکی او بیرون آمده‌اند؛ یکی در شمال لندن، دیگری در غرب آن و حالا در آستانه فصلی تازه، دوباره این پرسش پررنگ شده است: کدام یک بهتر راه استاد را ادامه داده‌اند؟

ماچرا از همان سال‌های درخشان نوکمپ شروع شد. تیتو ویانووا، دست راست پپ، برای مدت کوتاهی فرصت یافت به جایگاه فرمانده اصلی برسد. لالیگا را برد اما بخت با او یار نبود. بیماری آماتش نداد و در اوج ناباوری، خیلی زود همزمان با فوتبال و زندگی خداحافظی کرد. اگر تقدیر به او زمان بیشتری می‌بخشید، شاید روایت دیگری از تاریخ بارسا می‌نوشت.

بعدهتر، وقتی پپ به سیتی نقل مکان کرد، ۲ دستیار چون در سایه‌اش رشد کردند؛ میکِل آرتتا؛ اسپانیایی و آنزو مارسکای ایتالیایی. یکی راهش را زودتر جدا کرد و چالش بازگرداندن اعتبار به آرسنال را پذیرفت؛ دیگری صبورتر بود و از مسیر متفاوتی خود را به بالاترین سطح رساند.

■ آرتتا؛ وسواس‌گرای شمال لندن

میکِل آرتتا از همان روز نخست که هدایت توپچی‌ها را پذیرفت، روشن بود قصد ندارد تنها مقلد کور کورانه پپ باشد. هرچند الهام‌های زیادی از استادش گرفت اما از ابتدا تلاش کرد هویتی خاص برای تیمش بسازد. سال‌های ابتدایی سخت گذشت؛ ۲ فصل پیاپی در رده هشتم، بدون سهمیه لیگ قهرمانان، زیر فشار شدید رسانه‌ها اما مدیران باشگاه برخلاف سنت رایج فوتبال انگلیس، پای مری‌ جوان ایستادند. حاصل این صبر، امروز تیمی است که هر فصل تا هفته‌های پایانی در کورس قهرمانی لیگ برتر می‌ماند.

با این حال، میکِل هنوز در چشیدن طعم قهرمانی بزرگ ناکام مانده است. جام حذفی و سوپر جام، برای باشگاهی با سابقه آرسنال تنها اندکی التیام بود، نه نشانه بازگشت به روزهای طلایی. ساختار تیم او منظم، حسابشده و تا حدی خشک است؛ گاهی همین نظم افراطی، مثل زنجیری دور پِی‌ای توپچی‌ها می‌پیچد. وقتی نقشه از پیش طراحی‌شده به بن‌بست می‌خورد، اعطاف کافی برای تغییر مسیر دیده نمی‌شود. مارتین اودگار، د، نماد نگاه محتاطانه آرتتاست؛ بازیکنی تکنیکی اما بی‌ریسک، درست مثل مری‌اش که کنترل مطلق را به خلاقیت غریزی ترجیح می‌دهد.

■ مارسکا؛ ریسک‌پذیر استمفوردبرج

در سوی مقابل، آنزو مارسکا آرام و بی‌سر و صدا بالا آمد. از لیگ پایین‌تر انگلستان، به لیسترستی خودش را مطرح کرد، بلافاصله چلسی ریسک کرد و او را به استمفوردبرج آورد؛ آن هم باشگاهی که در سال‌های اخیر مربیش مثل گرگ‌های پاییزی یکی پس از دیگری سقوط کرده‌اند اما مارسکا برخلاف انتظار دوام آورد. نه فقط دوام، بلکه نتیجه گرفت. سهمیه لیگ قهرمانان، قهرمانی لیگ کنفرانس اروپا و در نهایت نابوری، قهرمانی مقتدرانه جام‌جهانی باشگاه‌ها.

چیزی که سبک مارسکا را متفاوت کرده، همان جسارت و نوآوری است. او در چلسی نشان داد به هیچ طرح تاکتیکی ثابت وابسته نیست. بازیکنان را در نقش‌هایی به کار می‌گیرد که کمتر کسی تصورش را می‌کند. قول‌یک‌ها به هافبک میانی تبدیل می‌شوند، هافبک‌های دفاعی به مدافع عقب‌کشیده بدل می‌شوند، و مهاجمان گاهی از عرض زمین شروع می‌کنند. همین اعطاف، نقطه قوتی است که در فوتبال امروز کمیاب است. شاید این نگاه تطبیقی را از مربیانی مثل پلگربینی گرفته باشد، نه مستقیماً از گواردیولا.

چلسی تحت هدایت او، تیمی است که سبک ندارد؛ با بهتر بگویم، سبکش نداشتن سبک است؛ مارسکا برای هر حرف و هر شرایطی، یک نسخه متفاوت ارائه می‌دهد. بر خلاف آرتتا که کنترل کامل می‌خواهد؛ او چارچوبش بیرون نمی‌آید، مارسکا اهل ریسک است. همین ریسک‌ها باعث شده بازیکنان جوان و ناشناخته چلسی خیلی زود شکوفا شوند و هواداران دوباره با امید به استمفوردبرج نگاه کنند. این مقایسه، فقط درباره افتخارات نیست؛ درباره شخصیت مربیگری است. آرتتا مثل مهندسی است که می‌خواهد هر پیچ و مهره تیمش دقیق سر جای خود باشد، بدون حتی یک میلیمتر خطا. مارسکا بیشتر شبیه یک طراح آزاداندیش است که از دل هر ج و مرج هم نظم تازمای بیرون می‌کشد. یکی به ثبات طولانی‌مدت فکر می‌کند، دیگری به پیشرفت سریع در کوتاه‌مدت.

فصل گذشته، در نبردهای رودرو، دست بالا کمی با آرتتا بود. آرسنال در امارات چلسی را شکست داد و در استمفوردبرج مساوی گرفت. حالا اما با توجه به قهرمانی‌های تازه مارسکا، معادله می‌تواند عوض شود. از طرفی، چلسی او در فینال جام‌جهانی باشگاه‌ها بازی کرد و ۳ بر صفر پاری‌سن‌ژرمن قهرمان اروپا را در هم کوبید؛ جایی که پپ نتوانست به مراحل بالاتر صعود کند و آرتتا حتی فرصت حضور در راقبش را پیدا نکرد.

پرسش بزرگ این است: در پایان مسیر، کدام‌یک می‌تواند میراث واقعی استدا را به دوش بکشد؟ آرتتا که حالا ۳ سال است آرسنال را میان مدعیان نگه داشته و چشم به جام بزرگ لیگ برتر انگلیس دارد یا مارسکا که تازه از راه رسیده اما در همین مدت کوتاه ردپای عمیقی گذاشته است؟ شاید پاسخ قطعی هنوز زود باشد. فوتبال در نهایت درباره نتیجه است اما گاهی مسیر اهمیت بیشتری دارد. گواردیولا شاگردانی ساخته که هر کدام روایت خاص خودشان را دارند؛ یکی با وسواس و دقت، دیگری با ریسک و خلاقیت، رقابت میان آنها تازه شروع شده و هر فصل فوتبال، فصل تازمای از این داستان را خواهد نوشت. در نهایت، شاید مهم‌ترین نکته همین باشد: میراث واقعی پپ، نه فقط جام‌ها و تاکتیک‌ها، بلکه پرورش ذهن‌هایی است که حالا هر کدام به سبک خودشان دنیای فوتبال را شکل می‌دهند.

صعود تاریخی بانوان فوتبال ایران و سیدبندی نهایی

رؤیایپردازی روی فرش قرمز

تجربه نشان داده گاهی در سخت‌ترین شرایط است که بزرگ‌ترین شگفتی‌ها شکل می‌گیرد.

■ تدارکات سنگین پیش رو

برای تیمی که هنوز فاصله فنی محسوسی با ابرقدرت‌های آسیا دارد، فقط صعود کافی نیست، برنامه‌ریزی برای اردوهای منظم، بازی‌های تدارکاتی با حریفان قدرتمند و آماده‌سازی روانی بازیکنان از همین حالا باید آغاز شود. مرضیه جعفری و کادرش زمان زیادی برای رفع نواقص ندارند. جام ملت‌ها نه‌تنها فرصتی برای تجربه‌اندوزی، بلکه سکوی پرتابی است برای دخترانی که رؤیای حرفه‌ای شدن و حتی لژیونر شدن در لیگ‌های معتبر را دارند.

■ پیامی فراتر از فوتبال

این صعود بار معنایی و روانی ویژه‌ای دارد؛ تیم ملی زنان ایران با وجود کمبود امکانات، ثابت کرد می‌توان با همت و پشتکار به نتایج بزرگ رسید. آنها حالا الهام‌بخش دختران نوجوانی شده‌اند که در زمین‌های خاکی و سالن‌های کوچک، رؤیای حضور در تیم ملی را دنبال می‌کنند. پیروزی در اردن فقط یک نتیجه نبود، بلکه پیامی بود که مرزهای باور را گسترش داد.

■ نگاه به آینده

۸ ماه آینده، مسیر سختی پیش پای تیم ملی خواهد گذشت. هر بازی دوستانه، از روانی و ویزه‌ای دارد؛ تیم ملی تمرینی، گامی به سمت ساختن تیمی خواهد بود که در استرالیا نه فقط برای تجربه‌اندوزی، بلکه برای جنگیدن به میدان می‌رود. شاید انتظار صعود از گروه، رؤیایی باشد اما حتی یک نمایش جسورانه مقابل غول‌های آسیا می‌تواند نقطه عطفی در تاریخ فوتبال زنان ایران رقم بزند.

چهارم بود. در سایر گروه‌ها، ویتنام، ازبکستان، فیلیپین و کره‌شمالی گوی سبقت را ربودند. اما بزرگ‌ترین شوک این مرحله، ناکامی تایلند بود؛ تیمی که طی ۹ دوره پیاپی جزو مدعیان حضور در جام ملت‌ها بود، این بار حذف شد تا یک سنت قدیمی بشکند.

■ رؤیایی که تکرار شد

فوتبال زنان ایران نخستین بار در دوره گذشته، با هدایت مریم ایران‌دوست طعم حضور در این رویداد بزرگ را چشید. حالا دوباره این رویا محقق شده اما با سرمربی‌ای دیگر؛ مرضیه جعفری، زنی که در سال‌های اخیر آرام اما مؤثر کار کرده و تیمش را از میان چالش‌های متعدد عبور داده است. این صعود، نه فقط یک نتیجه ورزشی، بلکه نشانه‌ای از رشد تدریجی فوتبال بانوان بود که سال‌ها رؤیای چنین لحظه‌ای را داشت. حالا باید یک اردوی ۸ ماهه فشرده برگزار شود تا تیم ملی با آمادگی کامل راهی استرالیا شود؛ رقابت‌هایی که از دهم اسفند ۱۴۰۴ تا اول فروردین ۱۴۰۵ در سیدنی، گلدکست و پرت برگزار خواهد شد.

■ سید چهارم؛ جایی برای شروع دوباره

بر اساس اعلام کنفدراسیون فوتبال آسیا، قرعه‌کشی رسمی هفتم مردامه‌د در تالار بزرگ شهر سیدنی برگزار خواهد شد. رنکینگ جدید فیفا تا آن زمان به‌روزرسانی نمی‌شود و این ضعف ساختاری رنج می‌برد؛ نتوانی در مدیریت سید چهارم جای خواهد گرفت. در سید نخست، قدرت‌های بزرگ آسیا استرالیا، ژاپن و کره‌شمالی قرار دارند؛ چین، ویتنام و کره‌جنوبی در سید دوم هستند و فیلیپین، چین تایپه و ازبکستان نیز سید سوم را بر می‌کنند. با این جایگاه، باید انتظار داشت ایران در گروهی دشوار قرار گیرد اما

به بهانه شکست تلخ والیبال ایران مقابل فرانسه

برد را بخشیدیم

ست سوم هرچند پایاپای پیش رفت اما باز هم در امتیازات پیاپی این فرانسوی‌ها بودند که با آرامش کار را تمام کردند.

■ معضل تکراری؛ گره در امتیاز آخر

این فقط ماجرای یک شب نیست. تیم ملی والیبال ایران سال‌هاست از این ضعف ساختاری رنج می‌برد؛ نتوانی در مدیریت امتیاز ست‌پوینت. نمونه‌هایش کم نیستند؛ از شکست تلخ ۲ سال پیش برابر ایتالیا که ایران ۲۰-۲۴ جلوبود اما ست و بازی را واگذار کرد، تا شامگاه شنبه که با نتیجه ۲۲-۲۴ جلوبود و باز هم ست را دودستی تقدیم حریف کرد. این اتفاق آنقدر تکرار شده که دیگر توجیهی برایش نمی‌توان یافت.

اما چرا؟ مشکل فنی است؟ روانی است؟ کمبود تجربه بازیکنان یا نداشتن لیدر در لحظه‌های حساس؟ هر چه هست، نتیجه‌اش مثل یک درد مزمن در جان والیبال ایران نشسته و همه را خسته کرده.

گاهی یک امتیاز، فاصله بین قهرمان و بازنده است؛ فاصله‌ای که تیم ملی والیبال ایران در سال‌های اخیر بارها و بارها در آن گرفتار شده. شبی تلخ در لیگ ملت‌ها، مقابل فرانسه، بار دیگر این قصه تکراری را برای‌مان زنده کرد؛ قصه‌ای که هر بار شروعی امیدوارکننده دارد و پایانی آزاردهنده. ایران مقابل فرانسه در ست نخست، تا مازنی بقعی پیش رفت. شاگردان پیتازا با نمایش کم‌اشتباه، ۲ امتیاز از قهرمان والیبال المپیک جلوبودند و تنها یک پونن با پیروزی فاصله داشتند اما درست همان‌جا که باید کار را تمام می‌کردند، همه چیز فرو ریخت؛ ۴ امتیاز پیاپی تقدیم حریف شد و ست برده به راحتی از دست رفت. این ضربه روحی، همان چیزی بود که فرانسوی‌های باتجربه نیاز داشتند تا بر بازی مسلط شوند. ست دوم، ایران تسلیم شد و

پرسپولیس در حالی مشغول ریزینی برای جذب چند مهره تازه است که سقف اسمای بزرگسالانش پر شده و ادامه خریدها بدون تعدیل لیست ممکن نیست. باشگاهی که همیشه نقل‌وانتقالاتش پرحاشیه بوده، این روزها با معادله‌ای پیچیده روبه‌رو است: لزوم ورود حداقل ۲ بازیکن جدید اما فهرستی که دیگر جایی برای نام تازه ندارد.

■ لیست پرسپولیس به مرز انفجار رسیده

با آمدن مارکو باکیچ، هافبک اهل مونته‌نگرو و بازگشت محمد عمری، ترکیب ۲۰ نفره بزرگسالان پرسپولیس تکمیل شد. این در حالی است که هنوز در ۲ پست حساس دفاع میانی و دفاع راست کمبود احساس می‌شود و باشگاه در حال مذاکره برای تقویت این خطوط است اما هر ورودی جدید الزاماً نیازمند خروجی خواهد بود و این وظیفه‌ای است که مستقیماً روی میز وحید هاشمیان، سرمربی سرخ‌ها قرار گرفته است.

هاشمیان می‌داند طبق قوانین سازمان لیگ، تنها ۲۰ بازیکن بزرگسال می‌توانند در لیست اصلی حضور داشته باشند و اگر او ۲ خرید دیگر انجام دهد، باید حداقل ۲ بازیکن فعلی را کنار بگذارد. تصمیمی که بدون شک هم از نظر فنی و هم از نظر روحی تبعات زیادی خواهد داشت.

■ نام‌های در صف خروج

هم‌اکنون لیست بزرگسالان پرسپولیس پر از اسامی شناخته‌شده است: الکسی گندوز، پیام نیازمند، امید عالی‌شاه، حسین کنعانی‌زادگان، میلاد محمدی، مرتضی پورعلی‌گنجی، یاسین سلمانی، محمد خداندن‌لو، سروش

پرسپولیس برای جذب ۲ بازیکن جدید باید ۳ خروجی داشته باشد

ترافیک لیست

همه چیز به اردوی ترکیه گره خورده است. در این اردو سطح آمادگی نفارت سنجیده می‌شود و سپس مشخص خواهد شد چه کسانی در برنامه فصل جدید جایی ندارند. اگرچه این تصمیمی درباره لیست خروج، تکلیف خریدهای جدید روشن‌شود. آنها در حال مذاکره با چند گزینه دفاعی هستند و در صورتی که توافق قطعی شود، اعلام نام خروجی‌ها سرعت خواهد گرفت.

■ قوانین دست‌و‌پاگیر لیگ

بر اساس این‌نامه سازمان لیگ، باشگاه‌های لیگ برتری تنها اجازه ثبت ۲۰ بازیکن بزرگسال، ۲ بازیکن زیر ۲۵ سال (مشروط به اینکه از فصل گذشته قرارداد داشته باشند)، ۸ بازیکن زیر ۲۳ سال و ۴ بازیکن زیر ۲۱ سال را دارند. این محدودیت باعث شده پرسپولیس برخلاف گذشته که دستش برای نگه داشتن همه بازیکنان باز بود، حالا مجبور به انتخاب‌های سخت شود.

جشن صعود

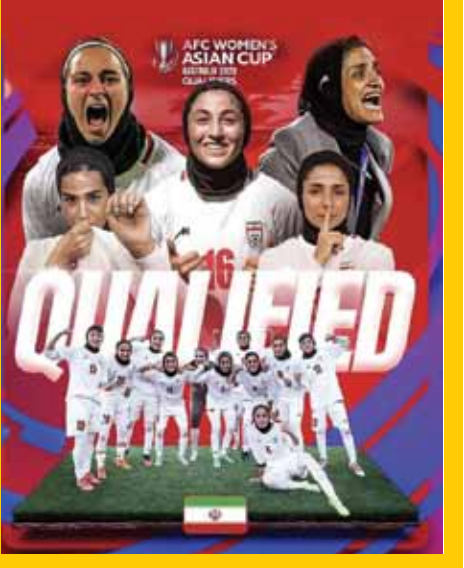
تیم ملی فوتبال بانوان

تیم ملی فوتبال بانوان ایران با نمایش درخشان برابر اردن حضور در جام ملت‌های آسیا را کسب کرد.

تیم ملی فوتبال بانوان ایران در آخرین دیدار خود در رقابت‌های مرحله انتخابی جام ملت‌های فوتبال بانوان آسیا، در ورزشگاه ملک عبدالله دوم امان به مصاف تیم ملی بانوان اردن رفت.

تیم ملی کشورمان با ارائه یک بازی مقتدرانه موفق شد با نتیجه ۲ بر یک حریف خود را شکست دهد و جواز صعود به جام ملت‌های آسیا را کسب کند. گل‌های این دیدار را سارا دیدار و نگین زندی به ثمر رساندند تا جشن پیروزی برای تیم ملی بانوان ایران رقم بخورد.

ترکیب تیم ملی ایران در این مسابقه به شرح زیر بود: رها یزدانی، ملیکا منولی، عاطفه ایمانی، فاطمه امینه برازجانی، عاطفه رضانی‌زاده، محدثه ذلفی، فاطمه بفسندیده، زهرا سربانی (کاپیتان)، فاطمه شبان، نگین زندی و سارا دیدار. این پیروزی ارزشمند گامی مهم برای فوتبال بانوان ایران در مسیر پیشرفت و موفقیت‌های بین‌المللی به شمار می‌رود.

با کامل شدن سیدبندی، حالا همه نگاه‌ها به هفتم مرداد دوخته شده تا قرعه‌کشی رسمی برگزار شود. حریفی روبه‌روی ایران قرار گیرد، مهم نیست؛ مهم این است که دختران ایرانی نشان دادند می‌توانند دوباره رویا را لمس کنند و این بار شاید حتی فراتر بروند.

■ فرانسه الگو شد، ایران دوباره قربانی

جالب اینجاست که همین سناریو در ست سوم به نفع فرانسه رخ داد. آنها هم ۲ امتیاز جلوبودند و ایران نتیجه را مساوی کرد اما فرانسوی‌ها خوششان را نیاختند. با آرامش ۲ پونن آخر را گرفتند و بازی را بردند. تفاوت همین است؛ یک تیم در لحظه سخت، تمرکز دارد و دیگری فرومی‌پاشد.

■ امید به درمان ایتالیایی

حالا همه نگاه‌ها به نیمکت ایران است. روبرتو پیتازا و توماس توتولو به عنوان ۲ مربی باتجربه ایتالیایی آمده‌اند تا این تیم را دوباره بسازند اما هنوز نسخه‌ای برای این درد پیدا نکردند. با این حال، از جنس کارنامه این مربیان می‌شود امید داشت شاید در مسیر زمان، این گره کور باز شود ولی تا آن روز، باید پذیرفت والیبال ایران، حتی وقتی بهترین ست تاریخش را بازی می‌کند، هنوز در آخرین امتیاز کم می‌آورد و با همین یک امتیاز، فاصله‌اش با تیم‌های بزرگ جهان حفظ می‌شود.

■ فشار روی مدیریت و کادر فنی

هاشمیان در نخستین تجربه هدایت پرسپولیس، از همان شروع کار با این چالش روبه‌رو شده که چه کسی را باید کنار بگذارد تا جا برای خریدهای جدید باز شود. از سوی دیگر، مدیران باشگاه باید به شکلی تصمیم بگیرند که هم بار مالی را کم کنند و هم فضای رختکن را مدیریت کنند تا نارضایتی‌ها کمتر شود.

کنار گذاشتن چهره‌های باتجربه، واکنش هواداران را در پی خواهد داشت و فروش یا فسخ قرارداد بازیکنان کم‌حاشیه هم ممکن است از نظر فنی به تیم لطمه بزند. همین موضوع باعث شده باشگاه و سرمربی برای اعلام خروجی‌ها تعلل کنند و همه چیز به پایان اردوی ترکیه موکول شود.

■ چالش تازه پرسپولیس

اینکه چه کسانی قربانی این محدودیت خواهند شد، هفته‌های آینده مشخص می‌شود اما یک چیز روشن است: پرسپولیس برای بستن ترکیبی متعادل و رقابتی باید جراحی انجام دهد. اگرچه این تصمیمات سخت ممکن است در کوتاه‌مدت دلخوری ایجاد کند اما برای حضور قدرتمند در لیگ برتر اجتناب‌ناپذیر به نظر می‌رسد.

هواداران سرخ حالا منتظرند ببینند هاشمیان کدام راه را انتخاب خواهد کرد؛ آیا بازیکنان باتجربه‌تر را نگه می‌دارد و چند مهره میانه‌حال را کنار می‌گذارد یا بالعکس، تصمیم به جوانگرایی می‌گیرد و برخی چهره‌های شناخته‌شده را از فهرست خط می‌زند؟

پاسخ این پرسش به‌زودی و احتمالاً بلافاصله بعد از اردو مشخص خواهد شد؛ زمانی که پرسپولیس خریدهای جدیدش را رسمی کند و همزمان لیست خروج را اعلام خواهد کرد.